

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๔/๒๕๖๐

ศาลปกครองอุบลราชธานี
ศาลจังหวัดอุบลราชธานี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีที่เอกชนยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ผู้ฟ้องคดีชื่อที่ดิน น.ส. ๓ ก. จากการขายทอดตลาดของสำนักงานบังคับคดีและยื่นคำขอรังวัดออกโฉนดที่ดิน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ คัดค้านการรังวัดที่ดินพิพาท โดยอ้างว่ารังวัดทับที่สาธารณประโยชน์ทำเลเลี้ยงสัตว์ทั้งแปลง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เอกสารสิทธิในที่ดินเป็นเอกสารสิทธิที่ชอบด้วยกฎหมายและสามารถออกโฉนดที่ดินได้ เพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่มีชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ที่คัดค้านการออกโฉนดที่ดินแก่ผู้ฟ้องคดีและให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกโฉนดที่ดินแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การว่าสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดิน ไม่ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณประโยชน์คัดค้านว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์และผู้ฟ้องคดีนำรังวัดทับที่สาธารณประโยชน์ในพื้นที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ คัดค้านการรังวัดขออนุญาตที่ดินของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการในฐานะผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณประโยชน์อันเป็นการโต้แย้งว่าที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ ไม่ใช่ที่ดินของผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ คัดค้านการรังวัด จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามโต้แย้งกันเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งการที่ศาลจะพิพากษาตามคำขอได้นั้น ศาลจำต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นของผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นที่สาธารณประโยชน์ จึงเป็นคดีเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม